

az ajtófélfá
(tocul uşii)

gyermekkorom óta reggel a házból kijövet
az ajtófélfához állva elkopott élű ceruzával
vékony fekete vonalat húztam a fára
így mértem a magasságomat.
mennyit is nőttem
egy éjszaka alatt?
egy hét alatt?
egy év alatt?
mindaddig míg megfeledkeztem magamról.
az ajtófélfá most is ott van a helyén.
csak a vékony fekete vonalak lettek
vékonyabbak
színtelenebbek
körvonalaik fakultak.

az a ház most már nem is létezik.
a maros vize
magával sodorta
az 1971-es áradáskor.
az ajtófélfát véletlenül
emeltem ki a nyirkos földből.
úgy abban a lefektetett
helyzetben
most is ott mérem magasságomat.

Az aranyárnyék • Umbra de aur

ISBN 978-606-92070-9-3

Vasile Dan

Az aranyárnyék

Versek

Vasile Dan • Az aranyárnyék

Beke Sándor fordításai

ERDÉLYI PEGAZUS KÖNYVKIADÓ

Vasile Dan

Az aranyárnyék

Vasile Dan

Az aranyárnyék

Versek

Fordította

BEKE SÁNDOR

**Erdélyi Pegazus Könyvkiadó
Székelyudvarhely 2023**

AZ ERDÉLYI PEGAZUS
SZERKESZTŐBIZOTTSÁGA

Beke Sándor (igazgató)
Csire Gabriella
Gábor Dénes
Németh Júlia
Ráduly János

© Vasile Dan, 2023
© Beke Sándor, 2023
© Erdélyi Pegazus Könyvkiadó, 2023

ISBN 978-606-92070-9-3

Ma érkezik a holnap

(Azi va veni mâine)

Ma fog érkezni a holnap
ma kidugtam az ablakon a fejem
ma egy aktot rajzoltam
mint mindig mindenünnen áramlott

a zene

megállítani nem tudtad
az a felkészületlenül érkező esteledés
tágra nyílt szemek
egész életemben tudtam a neved
épp most felejtettem el.

Emlék
(*Amintire*)

Régebb
gyakran voltam álmatlan.

Egy gyermek
bármely nyelvet megtanul
szótagolva.

Az ölelő karoktól megválva
csak négykézláb szaladgál.

Az utazás

(Călătoria)

Ki tudja, mióta aludt.
Egy vékony és átlátszó tutajon utazott.
Part sem volt az ég s a föld között.
A zuhanás összeegyeztethetetlen volt,
mint egy régi ital.
Szeme nem volt, de mindent kicsit
előbb látott.
Elvégre rátalált az újszülött nagyszülőkre,
akik magányos
hóvirágok voltak egy jégmező közepén.

Az elágazó ösvény

(*Cărarea care se bifurcă*)

Sokkal többen vagyunk mint valóban
trillázza egymagában a kakukk
itt valami mégis észrevétlenül egyre
csak gyúl
itt valami mégis megszámlálhatatlan marad
valami lepottyan megmérteni nem engedi
magát
nem nem vagyunk egyedül
és mi van ha korán beesteledik
csak hátrafordítjuk fejünket
a mögöttünk
elágazó ösvény felé.

Tavaszi napéjegyenlőség

2020

(Echinox de primăvară 2020)

A laptop billentyűje futóhomok
s ezek a rovarok, melyeket a sehonnan
fújó esti szél magába szippant.
Naponta négy fal között egy-egy
olyan új verssel kábítom magam,
melyet önmagamnak írok
s olvasok el.

CV

Holnap majd megírom a mai költeményt.
És mit hiszel, mi történik, ha a kulcs lyukán
belenézel a tegnapi napba?
A tejfogak kihullnak
a *Tiszta ész kritikája* első olvasásakor.
A kicsavart fej olyan, mint az apokalipszis
vasárnapi olvasmánya.
Melyben összekulcsolt kezed
lemossa magáról a koronavírust.

**A legjobban a vizekre
írnak a felhők**
(Norii scriu cel mai bine pe ape)

A legjobban a vizekre írnak a felhők
háborúkat, otthoni drámákat, szemtelen,
erotikus jeleneteket,
ismeretlen hieroglifákat,
egyelőre mindegyik egy-egy nem létező állat,
lehet, hogy holnaptól, lehet a tegnaptól.

(Există viață și după)

Később is van élet sottogja az egyre
könnyebben lépdelő
nagyapjának a kilenc éves kislány
hirtelen a magasba röppen egy oxigénnel
teli léggömb
mint egy vékony zeppelin mely földet
alig érintve száll
ajkai közül kihull egy fűszál
mint egy nedves zöld cigarettaszál
egy szál fehér cérna sétatbot melyre
kényelmesen támaszkodik rá
mintha egy átlátszó esernyőhöz lenne kötve
mit hirtelen a szél fölránt
ma színes léggömbökkel teli az ég kiált fel
a kilenc éves kislány
milyen ünnepnap
milyen egyetemes nap a szépkor.

Görögország (Grecia)

Miért nem utaztam soha Görögországba?
Elvégre ez az az ország,
melyet a legjobban megismertem.
Benne minden a helyén volt.
A költők a pokolban,
természetesen szerelemtől fűtve.
Szókratész az athéni férfiak előtt,
akik hiába ténykedtek ellene,
bántani nem tudták.
Platón az eszmék
árnyékokkal teli barlangjában,
Diogenész, a Cinikus,
egy hordóban
egészen kényelmesen, egyedül.

Elvégre azt hiszem, hogy ez történt,
valóban nem szerettem volna egy más
Görögországot.

A sánta sportoló (*Atletul schiop*)

Zsebbe csúsztatott kézzel
reggel messze voltam.
A hetedik napon mögöttem kelt a Nap,
esett az eső, a templomban ott rejtőztek
a félelmek
s a legforróbb esküvételek,
elfeledtem a láb sarkában a túske szót,
sánta sportoló,
kihullt a szótárákból.
Tegnap Róma kietlen utcáin
fehér ruhában láttam
csatangolni őszentségét, a pápát.
Egy láthatatlan migráns utolsó
megszállása után volt.
Még a katakombákból is látták.

(*Mierla neagră*)

Belső udvaromon
földig kaszáltam a fűvet.
Elfelejtettem mondani,
hogy belső udvarom már
nem létezik,
csak az emlékezetemben.

Hallgattam
a feketerigó énekét.
Udvaromban egyedül
ő rakott fészket.
Elfelejtettem mondani,
hogy a feketerigó nem létezik,
csak az emlékezetemben.

Belső udvarom csak pár lépésnyi
s azok is apró lépések,
melyeket valaki figyelmesen
méreget.
Visszafele eggyel több.

Hogy hálás legyek a földnek

(*Ca să-i fiu recunoscător pământului*)

Carl Sandburg ötlete nyomán

Hogy hálás legyek a földnek ahonnan
— mondják — vétettem
s ahová — állítják — majd eltávozok
bogot kötök a szélre és visszatérítem
az esőt
hogyan visszahulljon az égre a paradicsom
legelőjére
ahol régóta nem látott
állatok legelnek
s ahol a hallatlan madarak végtelen zöld
kalitkákban
más nyelveken énekelnek
milyen halak léteztek előbb
majd csúszómászók százlábúak négy lábúak
kétféleképp
kezem most kísérteties tollakat tartanak
megírom ezt a költeményt.

Régi költemény

(Poem vechi)

Ugyanazon a fehér papíron
(emlékszel? Egy hindu költő bőrének
a színe...)

a fekete rovar-betűk
a sárga felületet kutatva
a te neved mellé hátukkal írnak,
mégis kibetűzhető,
de néhány rejtelmes verssort.
Mintha arámiul.

Az utolsó olvasó
(*Ultimul cititor*)

A világegyetem utolsó olvasója voltam.
Épp a világegyetem utolsó költeményét
olvastam.
Azt, melyet mindvégig egy színtelen
tintával jegyeztek.
A törtető szél mind a négy tájékról
sötétséget jelzett.
Hullócsillagba fújt.
Mi pedig mélyen aludtunk
— még mindig várakozva —,
mint egy anyamnéhben.

**A költő egy alvajáró
a háztetőn**
(*Poetul e un somnambul pe acoperiş*)

Majd levegőbe harapj.
Napsütésben hűtsd magad.
Hallgasd, hallgasd, hallgasd.
Nappal és éjszaka, éjszaka
és nappal.

A tébolyult a legerősebb,
neked kiált.
Sohasem hallgat.
Nem titkol semmit.
Bármit megmutat.
Bármit láthat.

Álmában otthon van.
Jelen van a világ minden
távollevőjével.
Nyelveken társalognak,
ő meg minden nyelvből átültet.

Hétfői nap

(Zi de luni)

Csüggedt sem vagyok, vidámságra
sem sóvárgó.

Más évszaktól fúj felém a szél,
mint bárki másra,
és arcomra hull az eső.

Visszatérni már nem tudok.

Köd van.

Akik mögöttem maradtak,
biztos vagyok,
hogy engem egyedül várnak.

Alul (*Dedesubt*)

Alul hömpölyög a nagy folyó
egy magába fogadó fekete szivacs
tudatlanul lépünk rá
benne folyik

minden
az őszi
a tavaszi esők
a nyári forrósággal
és hűvössel
hirtelen lezúdulók
az első vizes hó
nyomban elolvad
először ebben
mossuk meg lábainkat

s a reggel cseppjei
vagy
a verejtékcseppek az álmatlanságtól
összeesett arcról
mind belehullnak

azok a fehér éjszakák
melyek minden irányból
közelítnek

Mese
(*Poveste*)

Azon a napon semmit sem beszéltem.
Majd a következő napon sem.
A többi napon se jártattam a szájam.
Ma sem.
Bennem érik egy igaz történet.
A megíratlan.

sors...
(*destin...*)

...törékeny és erős
akár az életem
melyet soha senki meg nem
kérdéz

hogy mit nyert
mit vesztett
ebben a rejtelmes
háborúban.

a hideg tűz

(focul rece)

hamu, porig égés.
vér. vörös vas,
ami a csatornán
a testben csordogál.
csupán a napkelte sava
mossa le éjszaka
a magányos gyűrűsujjáról
a rozsdát.

alszol? de minden,
körülötted minden éber.
lesben áll.
alszol?
a túske a szívbe
állt, beállt.
mint
egy keresztény
csók.

a halál mindig fehér
(*moartea e întotdeauna albă*)

a halál mindig fehér.
vakító.
egyesek hátukon életrajzi hátizsákjaikkal
csak a himaláján találkoztak vele.
mások, ellenben, nagyon közel, álmaikban,
és tanúskodtak,
meggyújtottak egy gyufaszálat,
rövid sercegés
egy vendégszerető szobában.

**eleve elrendelték,
hogy ne beszéljek**
(*eram predestinat să nu vorbesc*)

eleve elrendelték hogy ne beszéljek
a sárga falevelekről sem
a csicsergő madarokról sem
melyek esténként
mélyen a semmibe vésznek

eleve elrendelték hogy számon
még ne ejtsem ki a neved
addig a napig
míg szemtől szembe meg nem tekintelek

elveszett voltam tudod
s garatomon egyből legyűrtem a neved
mint egy kisdéd ahogyan lenyeli
az anya szájából
a megrágott eledelt

te igazi vad voltál
olyan mint a hideg
— egy új napon —
a városi köztéren

igen nekem eleve elrendelték
 hogy ne szóljak semmit
ez ám a nyelves
járókelők között
a nagy hallgatás
avagy viszonzatlan hálálkodás

fehér golyóstollal írtam

(cu pixul alb am scris)

fehér golyóstollal írtam.
az egyedülivel ami valaha volt nekem.
ne feledd
róla a köd lassan felszáll.
egy nedves köd egy szöveg
egy kézirat
falánk fekete föld
mi nap mint nap
míg a szem ellát csak úgy szaporodik.
az én kéziratom
egy fekete papír rajta a fehér betűk
termeszek
a semmiség
lírai tetoválását
karcolják rá
a papírra féhéren.

O

a reggel megérkezett ez természetes.
az éjszaka is úgy következett be keresetlen.
nem feltétlenül ebben a sorrendben.
a tojás és a tyúk.
amióta megszületted
az ujjaid — a bal kezeden melyekkel
bármit megfogsz —
a jobb kezeden is azóta megvannak
ezekkel ejted ki szádon
a szavakat.

a szó egy húsvéti piros tojás
egy betollasodott tojás.

az ajtófélfá

(*tocul uşii*)

gyermekkorom óta reggel a házból kijövet
az ajtófélfához állva elkopott élű ceruzával
vékony fekete vonalat húztam a fára
így mértem a magasságomat.
mennyit is nőttem
egy éjszaka alatt?
egy hét alatt?
egy év alatt?
mindaddig míg megfeledkeztem magamról.
az ajtófélfá most is ott van a helyén.
csak a vékony fekete vonalak lettek
vékonyabbak
színtelenebbek
körvonalaiak fakultak.

az a ház most már nem is létezik.
a maros vize
magával sodorta
az 1971-es áradáskor.
az ajtófélfát véletlenül
emeltem ki a nyirkos földből.
úgy abban a lefektetett
helyzetben
most is ott mérem magasságomat.

**nem szerettem volna
a fűben elaludni**
(n-aş fi vrut să adorm în iarbă)

nem szerettem volna a fűben elaludni
nem szerettem volna letérdelni
mint vízhez
a száját belemártó vadállat
abba az idegen városba ahova leereszkedtem
az első lépés után nem szerettem volna
visszanézni
nem szerettem volna az új dioptriákat
melyeken keresztül egyből annyi leíratlan
szót megérték
nem szerettem volna a tegnapi napot
melyen egyszerűen csak átszöktem
nem szerettem volna utánad ismételtetni
a jó napot köszönést
annyi idő után nem szerettem volna
ezt a könyvet melyet nem lehet kinyitni
nem lehet becsukni nem kezdődik véget
nem ér soha
nem szerettem volna semmit de ezt
nem lehet megtenni
biztos hogy mindent kérek

a bizalmas naplóból

(din jurnalul intim)

mindig elismerem hogy a rabod voltam.
teljes egészében soha nem tartoztam
magamhoz.
jövet-menet meztelen talpammal fényessé
csiszoltam azt a feléd vezető utat
melyet — akár a sivatagban a homokot —
gyorsan eltörölt a szél.
soha nem fordultam vissza utamból mert
tudtam hogy te mindig előttem vagy ott
ahol először elvesztettelek. másodszor.
harmadszor.
azt szeretem benned hogy én mindig
elveszítlek.
amikor fáradtan rád ülök
jelentéktelennek érzem magam.

elkallódott kézirat

(manuscris rătăcit)

egy bizonyos kor után jó
hogy elkallódtass egy-egy kéziratot
a többi papír közé
hogy majd meg ne találj soha.

egy falevél a levegőben.

Te
(Tu)

Neked van szíved,
testedben zöld vér csordogál,
akár a tavaszi felhőknek,
neked hegyes körmeid vannak,
mint a vérfertőzött isteneknek,
te becsuktad a szádat,
hallgatsz,
te sosem mondasz semmit,
te létezel.

Újév
(*Prima zi din an*)

Az év első napja vizes.
Úgy tűnik, hogy fény helyett hamu hull
a tavakra, a házakra.
Mindezekre — mint egy kontaktlencse —
az ég hull.
Egyáltalán nem érzed a feszülten várt
ősrobbanást,
a vérnek a rajtját,
a szél élesen sípoló hangját,
mely csak fokozza a szikrát
Isten szájából.

Téli mese
(*Poveste de iarnă*)

Míg ellát a szemed
vékony hórétegen, A4-es papíron
fekete betűket ásol. Fehér hó,
mely annyira könnyen lángra kap.

Pillanat (*Clipă*)

ahogy a szél fúj egy óriás biciklin
sebesen
ahogy széttárja a kőkaput.
ahogy kigombolja az inget
amelyből te elillantál.

Találkozás

(Întîlnire)

a meg nem érkezett napokból
válassz ki egyet magadnak.
hála a Fennvalónak van ahonnan.
azon a napon találkozzál velem.
én semmit sem kérdek majd tőled.
gyorsan mindent eszedbe juttatok neked.

Ballada

(Baladă)

a lentiek már több mindent tudnak
mint a fentiek.
akik ezek alatt lakoznak valamivel
még többet tudnak.
és mások, az ezek alattiak, szófogadóak.
ők súlytalanul a levegőn járnak.
ők szemtől szemben tudnak találkozni
egymással.

Reggel
(*Dimineață*)

mint indiában egy szent tehén
alva kel át az utcán

ugyanaz a hang ugyanazokat
a szavakat ismétli
régi készüléken egy új prognózis

különben
a fű szintelen vére

Vak
(*Orb*)

teljesen megvakultam
egy sötétben látó bőr voltam csupán.

magas vállakon
madarak gólyalábon.

Ének
(*Cîntec*)

szárnyak nélkül repüljön mint a víz
lábak nélkül száguldjon mint a szél
úgy olvasson mint egy írástudatlan aki
a reggel meg nem írt szöveget betűzi

Ráolvasás

(Descîntec)

a bőr
a kígyó
igéje

a bőr
az angyal
tüdeje

a bőr
az ember
sátra
a sivatagban

Arc
(*Chip*)

előttem állsz pedig nem látlak.
morajló tenger a sivatagban
felfordult ég
mint egy hajó a homokban.

te csak beszélsz bár én nem hallom
kőben kihűlt láva
vér a parton
a megrepedezett körömben.

a szavak csupán a hidegben
virágoznak
a retinán
lélegzeted
szájból szájba.

Egyszer (Odată)

Egyszer épp nevetett.
Egyszer sírt. Láthatlanul.
A hideg elsötétült kelettől nyugatig
a nap kellős közepén.

*A fény a gödörben lapult
s a sötét nem takarta be*

A hiányzó egyedülléte

(Singurătatea celui absent)

Az utca üres volt, a kicsi házak lehúzott
zsugáteres ablakai előtt
kör alakú virágágyak nyers virágokkal.
Benn a sötét kockákba volt csomagolva,
a kockák sarkaiban pedig apró kis fehér
teremtmények
nyöszörögtek megbújva, meglapulva.

Óra (Oră)

Egy idő után visszatérsz
és mindent elváltozva találsz.
Néhány elhervadt mint a kakukkfű
az agyagból készült bögrében
az asztalon.
Mások meg kihajtottak.
Még bizonytalan fajok.

Csupán ő a rég megírt költemény
maradt érintetlen.

Egy kialudt tűzhely
hidegebb bárminél
bármivel lehetne
mérni.

A szív valahol fent dobog

(Inima sună undeva sus)

Megérkeztél, pedig el sem mentél.
Lejöttél, pedig a föld fölötted volt.
Kiáltottál, pedig a nyelved
az ijedségtől már el volt vágva.

Kezet nyújtottál, pedig odaszegzett volt.
Véred többé nem lüktette
tested homokját.

*Nézd,
mert engem követsz,
előre látlak.*

**Kicsi élet. Mindig megszegett
parancsolatok**
(*Viața mărunță.*
Porunci mereu încălcate)

Ne igyál. Ne emeld fel a kezed.
Ne emeld fel a fejed. Ne fordítsd meg
a fejed. Meg ne botolj,
ha egyedül olvasol az utcán.
Ne próbálkozz. Ne keress.
Ne gondolkozz. Ne hajolj le.
Ne kételkedj. Ne kiálts.
Ne kacagj. Ne tagadj.
Ne kérdezz. Ne mondj semmit.
Ne higgy. Ne nézz beszélgetőműsort
a tévében.
Keresztre feszülten ne aludj egyedül
az ágyban, mint Jézus
fej fej mellett a Nagy Inkvizítorral,
hallgass, mint Mircea Ivănescu,
a költő, közben most
hallgass, ne tudd, hogy tudod.

A szabad beszéd

(Vorbirea liberă)

Egy idő után
amikor fekvő helyzetből lassan
felálltam
lábaimon reszketni kezdtem.

Északról áradó szél
hűsített.

Szabad számban
erőteljesen csattogott a láng.

Rózsék. Csöppnyi igazságok.

Régi tanítómese

(Fabulă veche)

Volt egyszer, nagyon rég, egy hazug költő.
Isten, aki mindent elolvas, látta a szívét
és madárrá változtatta azt.
Évek múlva egy másik költő
— az utolsó pillanatban —
meghallotta a madár énekét.
Megfordul. Fülel. Micsoda csend.
A történetük odalett.

Kora reggel
(*Dis-de-dimineală*)

egy felfele ásott kútban
hosszasan márványfelhőbe
meresztet a szemed
akár egy gyermek szemébe

Lent

(Jos)

A fekete haj olyan, mint
a kiégett fű.
A föld pedig,
mint álmában vedlő állat.
Az álomban ott pang sárgán
a fény is.

Térj haza.
Még akkor is, ha tudod,
hogyan az otthon az itt van.
Ott van.
Fent van.
Lent van.

Térj vissza.

Alkonyat
(*Crepuscul*)

Szüntelenül csaholt, mint a beárnyékolt Nap.

A tűz a vízből

(Focul din apă)

Valakinek volt keze. Valakinek
mellébe szorult a lélegzete.
De a felhők között semmit sem látott.
A villámot sem.
Megázva alig szabadult a záportól.
Valaki énekelt, valaki
hallgatta,
valaki a saját lábán ereszkedett le,
mintha akár egy kiszáradt kútba.

Ének
(*Cîntec*)

Piros virág a szájban. A fehér körmök
a megfagyott levegőben.

Napló

(Jurnal)

Az igazi nevét senki nem fogja megtudni.
Idő előtt esteledett.
Máshol kelt fel a Nap.
Havazott.
Hótól fehérlett az ég,
a léptei meg nyomtalanok voltak
a beázott földön.
Csupán a szemek a meg nem írt könyvön.

Homok. Hamu. Papír

(Nisip. Cenușă. Hîrtie)

Térden. **Úgy**, ahogy írják.
A homokon.
A hamuban. Egy jól megszárított
papíron.

Térden.
Egyenesen a mutatóujjal.
Nyögve cipelsz hátadon
egy hízó állatot.
Fúj a **szél**,
míg olvassa a könyvedet.

Önarckép

(Autoportret)

Egész életemben a sebezhető igazságot
tápláltam,
úgy, mint egy öklendező anya ahogy
méhében

táplálja magzatát.

A kilenc hónap jelképes határidő.

Jól hallgass meg:

kinek az arcát viseled?

Karma

Egy olyan verset írok,
melyet nem én alkottam,
nem olvastam el,
melyet nem hallottam sohasem.

Ő átveszi szerzője kezének külsejét,
a szívének alakját, mely dobogva
teleönti vérrel,
az agy alakját, melybe — mint
méhlepénybe —
lassan belesüllyed, alászáll.

Valaki más jön majd és elolvassa
— a nagy ihlettel áldott —,
miközben megalkotja.

A könyvtár (Biblioteca)

Hiába veszekszel a könyvtárral.
Ablaka tárva, a járókelők álmélkodnak
s kacagnak.

Minél jobban perlekedsz vele,
annál jobban belemerülsz a perpatvarba —

hogyan feltegye neked,
hogyan egyszer már feltegye neked a kérdést,
mint a Szfinx —

*mi jár négy lábon reggel,
délben két lábon
és este három lábon?*

legalább ennyihez jogod van neked is.

Kint — fűlsüketítőn — nehéz fémrekeszekből
kirakják a tejjel teli üvegeket.
Reggel lett.
Végre megérkeztél.

Kézbe veszel egy üveget,
akár egy konzervet, melyben cseppfolyósítva
ott a fény.

Megiszod, s annyi.

(Vis cu vipera)

Mindenekelőtt — kezében zöld mogyoróággal —
egy gyermek ereszkedik alá a hegyről.

Időnként meztelen vállára

egy-egy pillangó szállong.

Mögötte, pár méterre, egy madár száll fel:
élénken hívja.

Elöl az út közepén, a forró,

selymes homokban vipera alszik.

Körbe kerekén virágokkal teli tisztás:

illatáradat.

Épp akkor száll rá

egy pihefelhő:

a gyerek tüsszent.

Csodálkozva megfordul: itt nincs senki!

Előtte párzó lepkék röpködnek.

A madár csivít, s egyenesen a magasba száll.

„Hogy lásd”, szólal meg a lefele lustán kúszó

vipera,

épp most álmodtam egy boldog gyermeket,

aki fölém terelte aranyárnyékát.”

A természet dicsérete (*Elogiu naturii*)

Az apró növények türelmesek.
A nagyok húsevőek.

Így kényeztetett engem egy nem létező
nyáron az a fű,
melyet talpam nem érintett meg sohasem.

Tavaszi napéjegyenlőség (*Echinocțiu de primăvară*)

Csupán a hegyes fű
sarjad ki a tenyérben.
A szív
egy kivörösödött kő,
mely alól ismét elszaladni
kényszerültem.

Szemeim kezdtek látni

(Au ajuns ochii mei să vadă)

Szemeim kezdték látni
az anyagot, az éjszakát, a szakadékot,
az eget,
a kis lángot, a villámot,
az ismeretlen zöld vérét a fűnek,
a szívet, mely élteti őt.

Az álomba merült kert (*Grădina adormită*)

A Kert mögött átugorhatatlan
ólomszürke víz terült.
Csak a szél ürítette felfújt zsákjait
az út felől, a vérvörös meggyfák felől
a parton nyíló
virágokba.

Sósavnak is nevezhetnénk,
vagy ólom-kísérletnek a szárnyakban,
vagy az égen a fekete lyuknak,
vagy macskának, mely hipnózisba ejt
egy röpködő bájost,
vagy szónak, vagy botba rejtett tórnek —
bárhogy nevezhetnénk — Övnek,
mely gyöngédséggel átöleli a kertet.

Nap
(Zi)

A másik part,
messze,
mint egy megszülető
fekete könnycsepp.

(Viața în zori)

Az éjszaka — kinyíló és becsukódó
lótuszvirágaival az égen.

[illegible]

...A csiga varázsigéje
(...*Descîntecul melcului*)

Fehér, mint a villám
kék csigahéjában
az égnek.

Carpe diem

Egy ideje minden nap lassan visszatér.
Élj át még egyszer, mondja hízeltgőn.
Ne felejtse el, mikor kel a Nap. Légy figyelmes
arra, mikor nyugszanak a csillagok.
Arra, mikor a szomjúságtól kiszárad a szád.
Arra, amikor kinyílik a szemed a szemhéjad
alatt.
Arra, amikor megfagy a véred a félelemtől.
Arra, amikor hangosan megszólít valaki,
vagy arra, amikor előre hívnak.
Egy másodperc alatt meg is érkezettél,
bár lábaid
mélyen megkövültek a földben, a virágzó
tavirózsákkal teli mocsárban.
Egyedi ez a nap.

Semmivé válás

(Praful s-alege)

Lehet, hogy holnap írok egy
új költeményt.
Ma beteg vagyok.
Minden elpusztul.
Az eszmék a könyvekben, akár
a piranhák a vízben.
Saját húsom morzsaléka
az ujjaim között.
Míg kielégülnek.

Alter ego

Itt az élet ideje, elmerülünk benne,
mint vízimadarak teste a vízben.
Fent ott van az ég, alul egy villódzó kert
hol élénken, hol fénytelen.

Mint holdfogyatkozásakor, mikor minden
nem sejtett dolog
egyszerre hirtelen fényárral megtelik,
létezik —

így emlékezem rád,
anélkül, hogy ismernélek.

**Dicséret néked, Almavirág,
piros nyitott szem
(A napéjegylenlőség éjszakája)**
*(Laudă ție, Floare de măr,
ochi roșu deschis)
(Noaptea de echinox)*

A méh szárnyán
most Te vagy a ragyogó virágpor,
a hallásban a szó virágzata,
a Kert, a végtelen,
a feltört tojás.

Aludj (*Dormi*)

Alszol, szüleid ott laknak, ahol jéggé fagy
a sekély víz,
a táncoló lány emlékezete, az eleven emlékekkel
gazdag lélekmúzeum, mint régvolt gyermekek,
megfagy a reggel, mint nedves zsebkendő
a szélben, aludj,
leveszem a kesztyűt, kezemet megcsípi a hideg,
miközben neked írok.

Toronyórákkal

(Cu orologii)

Az óvárosból toronyórák hangjával hívsz,
a régiségek termeiből,
csenddel. „A város vakolata kék,
a kiterített ruhák benne tisztulnak.
A forró égen
nyírfából faragott darucsapat,
a szél is a tornyokra száll.
Díszmadarak és fényes rozsdá
csillog az ereszekben.”
A toronyórákból álmodozó a nyelved,
benne a múlt hangját hallgatom.

(Floare albastră)

Tündöklésed szeretve az igék
kinyílnak a derűs éjszakán,
fényét beléd szórja egy nyárfa.
S a csillag is, mely a szemhéj
nélküli
szemben ragyog.

Téged szeretve
ruhák susogását hallom,
a vizeket, melyek havas
forrásból erednek,
s melyek legelőször
benned olvadnak el.

A test tiszta, kíméletlen
szó-fagyokban tisztult.
Ó, emléked ismét becsap,
amikor az énekbe hull
a szelíd éjszaka.

TARTALOM

Ma érkezik a holnap	5
Emlék	6
Az utazás	7
Az elágazó ösvény	8
Tavaszi napéjegyenlőség 2020	9
CV	10
A legjobban a vizekre írnak a felhők	11
Később is van élet	12
Görögország	13
A sánta sportoló	14
A feketerigó	15
Hogy hálás legyek a földnek	16
Régi költemény	17
Az utolsó olvasó	18
A költő egy alvajáró a háztetőn	19
Hétfői nap	20
Alul	21
Mese	22
sors...	23
a hideg tűz	24

a halál mindig fehér	25
eleve elrendelték, hogy ne beszéljek	26
fehér golyóstollal írtam	27
o	28
az ajtófélfá	29
nem szerettem volna a fűben elaludni	30
a bizalmas naplóból	31
elkallódott kézirat	32
Te	33
Újév	34
Téli mese	35
Pillanat	36
Találkozás	37
Ballada	38
Reggel	39
Vak	40
Ének	41
Ráolvasás	42
Arc	43
Egyszer	44
A hiányzó egyedülléte	45
Óra	46

A szív valahol fent dobog	47
Kicsi élet. Mindig megszegett	
parancsolatok	48
A szabad beszéd	49
Régi tanítómese	50
Kora reggel	51
Lent	52
Alkonyat	53
A tűz a vízből	54
Ének	55
Napló	56
Homok. Hamu. Papír	57
Önarckép	58
Karma	59
A könyvtár	60
Álom a viperával	61
A természet dicsérete	62
Tavaszi napéjegyenlőség	63
Szemeim kezdtek látni	64
Az álomba merült kert	65
Nap	66
Az élet, hajnalban	67

...A csiga varázsigéje	68
Carpe diem	69
Semmivé válás	70
Alter ego	71
Dicséret néked, Almavirág, piros nyitott szem (A napéjegyenlőség éjszakája)	72
Aludj	73
Toronyórákkal	74
Kék virág	75

ERDÉLYI PEGAZUS KÖNYVKIADÓ

A könyv szerkesztője: BEKE SÁNDOR

A borítón Páll Magdus illusztrációja

Nyomdai előkészítés: Erdélyi Gondolat Könyvkiadó

A szerkesztőség postacíme:

535600 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 87

Telefon/fax: 0741-258326

E-mail: egondolat@yahoo.com; egk@freemail.hu

ISBN 978-606-92070-9-3

www.erdelyigondolat.ro

Készült az Erdélyi Gondolat Könyvkiadó Nyomdájában,
Székelyudvarhelyen